

Vår mamma Karin avled den 25 maj 1999, på dagen 21 år efter sin make Carl Berner (Hannas gren).

Mamma växte upp i ett högborgerligt hem i Helsingborg. Fadern var chef för Helsingborgs Varv och modern var utbildad sjukgymnast, en av de första kvinnliga i Sverige. Under slutet av 80 talet arbetade hon några år i Paris.

Efter avslutad flickskola i Helsingborg skickades mamma på flickpension till Dresden, Tyskland. Det blev ett minne för livet och hon upprördes mycket när hennes vackra stad bombades så svårt under andra världskriget.

Det föll sig naturligt att mamma valde tyska som undervisningsämne när hon efter sin utbildning till lärare vid seminariet i Stockholm fick arbete i Varberg vid flickskolan där. Hon flyttade sedan till Jönköping och där träffade hon sin Carl. De gifte sig i Mariakyrkan i Helsingborg 1931. Hon fortsatte undervisa i tyska, först i flickskolan, senare drev hon kurser för husmödrar.

Ett stort gemensamt intresse för mina föräldrar var tennisen. Först i 80-årsåldern la mamma av. Tillsammans med några andra gamla damer, två i 80-årsåldern, en 90 år figurerade de i dagspressen i bild i Sverige och även i Italien som den äldsta kända damtennisgruppen.

Mamma älskade träffa nya människor. Hon pratade med alla och fick därför många nya kontakter, vilka hon underhöll genom brev. För oss barn ledde det till att vi kunde skickas utomlands till vänner hon fått på resor.

Hon var en levande släktkalender.

Trots att hon blev ordförande för Husmodersförbundet i Kalmar- Jönköpings län var hon inte särskilt intresserad av hemmets sysslor. Hon var inte precis någon husmor och matmamma, den typen som väntade med choklad och bullar när vi kom hem från skolan.

Hon var istället initiativtagare, organisatör, föreningsmänniska med socialt kontaktnät som blev ovärderligt för husmodersförbundet. Bl.a. har vi henne och hennes kolleger att tacka för att det blev barnkupeer på tågen.

Mamma tyckte om att klä sig vackert. Vi barn älskade att se på när hon klädde sig till fest.

Hennes vackra klänningar finns kvar och används nu av barnbarnen till stor beundran.

Det är inte så långt mellan generationerna som man tror. Mammans ormskinnskor användes så sent som förra veckan av Catharina vid ett festligt tillfälle.

Vid 85-årsålder började vi förstå att något höll på att hända med mammas hälsa. Hon blev misstänksam, glömde saker och berättade samma historier om och om igen.

Hon hamnade på ett gruppboende för dementa i Jönköping där hon tillbringade sina sista 10 år.

Vid ett tillfälle när demensen hade gått så långt att hon nätt och jämt kände igen oss infann sig en amerikansk delegation på studiebesök på hemmet och de satt tillsammans med alla de gamla damerna runt ett kaffebord. Plötsligt uppfattade mamma stundens allvar och reser sig upp, och håller enligt personalen ett bländande välkomsttal på engelska för gästerna.

Sådan var vår mamma.

